

HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

Rakd el a HUF I minden számát úgy, hogy - mint kis „könyvecske” - a kezed ügyében legyen.
A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

Olvasunk... és gondolkozunk:

Hagyjuk, hogy megtörténjen az, aminek történnie kell! (?)

A 2008. november végén megtartott hagyományos táncminősítés országos bemutatója után a felhívásra beírtam a listába, annak ellenére, hogy ránk egyáltalán nem vonatkozik a versenyhelyzet... Most beszámolok arról, ami ezután történt.

*

Amikor beírtam a Martin György Néptánc szövetség felhívására készült listába, nyilvánvaló volt számomra, hogy egy pillanattal sem az esetleges visszhangra építettem gondolataimat, hanem a saját szükségemhez mérten cselekedtem. Hiszen nem minden esetben adódik a spontán válasz, rendszerint az ember hajlamos a halogatásra, és a levelek válaszával még inkább így szokott lenni. Mintha máskor, később ideálisabb alkalom teremődne. Nem így van.

Utólag azonban igen megfontoltan olvastam a „másik oldal” szavait. Mi váltja ki az idegen őszinte hozzászólását? Mi választja szét a retorikát a reakciótól, az ismerkedés vágyától?

Vajon hogy érzi át az olvasó a hufisok lelkiületét? Egy újságrovatban, karikában játszik a lelkes nyelvtanár megcáfolhatatlan igéje a költő savanyú reményével és a Budapest utcáit s embereit megfigyelő „exportált” krónikás kiegyensúlyozott szavaival... Árnyalatok? Széthúzás? Nézeteltérés? Ihlet?

Nem! A magyarság prizmaja ez is, a krízisek többszínűsége. Ugyanaz a lélek keresése, az aggodalom és a még egyszeri túlélés eszközeivel való kísérletezés. Csak állni kell, megpróbálni, kitartani és kimondani mindent. Ezek a fegyvereink, olyan lőszerrel táplálva, amely mélyen bennünk van, és nem vehetik el tőlünk. Szavaink fegyverek. Műveltségünk fegyver. A hazaszeretet fegyver - de a düh is az: a lélek vészharangja is, az *elég volt!* Mert a vészharang néha csak lárma, figyelmeztetés. Ez sem még a lepecsételt kimúlás, hanem millió felemelt kéz. Hát ez nem erő?

Manapság olyan magyarok kommunikálnak a kibertér billentyűin keresztül, akik nem ismerik egymást. A levelezés által mégis mintha családtagok, vagy régi jó barátok közt történe ez. Megdöbbentő tény a magyar nép egymáshoz való tartozása!

Elszigeteltség csak akkor van, ha hallgatsz. Ha nem nézel széjjel. Nincs az a falu vagy dombszéle, ahol ne lenne a közelben egy számítógép. Ez valóság. Minden eszköz fegyver... a megosztott szavaknál hatásosabb nincs is. Egy golyó ölhet, de a lelket a nem kimondott igazság csonkítja meg örökre. Mert az elhallgatás után csak a szégyen marad. Az a keserű tudat, hogy nem tettél semmit. Csupán alvókat kell felébreszteni! Ennyi. Ki-ké azt, aki mellette van. De ezt szüntelen, ezt állandóan, ezt minden nap! A szavak nem vitrinüveg mögé kerülnek! Hanem újabb és még több könnyes szem mögé! És ne várjon senki azonnali eredményt! De **eredmény lesz!** Csak ne nyugodj bele!

Azon a listán nagyhirtelen az ilyen levelekkel virtuális ölelésközelségbe kerültünk jónéhányan (hetvenkét levelet kaptam... abból huszonnégy új testvérrel, magyarországiakkal és erdélyiekkel tartom a kapcsolatot):

„Szívserleggel”
- **avagy: levél megy - levél jön -**

- „...mi nem is ott vigyázunk szenvedéllyel a magyar nép táncörökségére, hanem itt messze, az argentin pampák szélén, Buenos Airesben... Ez természetesen rég megszabta a ránk illő szabályokat, megadta a lehetőségeket is. Attól is, ettől is nem egyszer eltérve, keresésünk eredménye valóban nagyszerű...”

- „...nálunk-nekünk csak 'szívünk' van, magyarság iránti szeretetünk, a magyar nép iránti tiszteletből indulunk ki minden egyes színpadi feldolgozás vagy egyszerű koreográfia felé...”

- „...nem egy élete teljében lévő kemény magyar férfi szemében láttam könnyeket, amikor idegenbe került testvéreinkről beszélgetünk... Tudunk, számon tartjuk Önöket, köszönjük, hogy vigyázzák közös értékeinket. Mégis - legjobb volna, ha haza tudnának jönni. Végleg...”

- „...nincs végleges hazamennel: ezzel szüleink álmodoztak, és úgy haltak meg, hogy legközelebbüknek még egy hazalátogatás sem adódott. MI pedig nem mehetünk haza végleg. Itt születtünk, és itt vagyunk magyarok. Itt van lényeges szerepünk, itt ismertetjük magyarságunkat, mert ide vezetett a sors keze...”

- „...nagyon, nagyon meghatott leveled, és igazán, még annál is igazabban örülök, hogy irtál, és hogy ti, ott kinn a messzi Argentínában, így őrízitek és féltitek a magyar kultúrát, hogy ilyen szeretettel irts a magyarságról... Bocsanat, de... ahogy leírtad, egyszerre sírni is, és nevetni is lett volna kedvem...”

- „...most olvastam el, amit írtál. Szerintem, feltetted a pontot... Sok félresiklott gondolkodást helyre tettél veled, persze attól még maradnak süket fülek. Engem könnyekig hatottál meg, és nagyon megértelek, nagyon egyetértek veled. Köszönöm (még ha nem is azért írtad), hogy sikerült ilyen szépen, egyszerűen, érthetően elmagyarázni. Öllelek szeretettel...”

- „...a következő néhány évre mondj vissza otthon mindent, mert ahhoz egy ideig ide kell költözned. Egy-egy kicsit lakhatnál mindenikünknel, hisz lakva ismerszik meg az ember...”

- „...olvastam leveled pénteken, őszintén mondom sírva fakadtam, nem volt erőm megválaszolni sem... mint láthatod sokunk lelkét felbolygatta, mondhatom mindannyiunk nevében szólaltál, nagyon megható volt. Köszönöm neked a szívből jövő szavakat...”

- „...mi sem vagyunk sokan, viszont tisztán látjuk azt a tényt, hogy túléljük a felszövadásra kitézött 50 év „kolónia” életkort, és sikerült ismét célokat kitéznie, folytatni. Manapság majdnem egész energiánkat a magyar nyelv tanítására szánjuk minden kézzelfogható eszközzel, a magyar érzés felébresztésére a legfiatalabbakban...”

Azóta elteltek a nyúlánk hetek. A lobbanó válaszóron, a meleg reakció százaiban egy része ismét hallgat... de folytatódik a levelezésünk, már sokkal személyesebb formában. Azóta többen vagyunk együtt.

Havi „HUFImondat”:

A test és a lélek ikertestvérek. Ha az egyik beteg, a másik is az, de ha az egyik boldog, a másik is nevetve táncol mellette... (Z.K.)

Azóta a szaklista szerkezetét tisztelve, már bensőségesebb hangulatban írunk egymásnak és várjuk a személyes találkozó lehetőségét. Azóta egy „izgatottság” ébredt fel sok mindenki benn, aki eddig még hallgatott a felől, amit szíve mélyén hordott, egymagában. **Mert azt hitték, egyedül vannak...**

Csiksomlyói Istenanya

Izgatott a ház is körülöttem, ugyanis nem volt az egész hónap alatt egyetlen olyan pillanat, amikor csendben írhattam volna. A hajnali órák csalogattak, de valahogy újabban annyira fáradt vagyok, hogy az estéket inkább alvásra szánom... Közben várok, míg szelíden hagyom gondolataimat helyre kerülni. Előbb-utóbb, tudjuk, ez bekövetkezik. Mint ahogy jámborsággal fogadjuk el azt is, hogy azok a dolgok, amelyeket nem mi választottunk ki magunknak, pontosan azok tesznek olyanná, amilyenek igazán vagyunk: a ház, amelyben születtünk s felnőttünk, a szomszédjaink s a lakónegyed hangulata, az iskolánk környezete s irányzata, a családjaink szíve, annak egészséges, rutinos mozgása...

Amíg még a természet látszata „mozdulatlanul” áll körülöttünk, valahogy mi sem öregedünk. Várunk. Az őszi levelek tarka hullása viszont figyelmeztet az élet múlására is. Úgy, ahogy a tavaszi nyílás a folytatást, a visszakeredő újjászületést teszi láthatóvá.

Felnőtt korunk letagadhatatlan bekövetkezése már tágas választási szabadsággal lep meg, azonban a lelkiismeret nem engedi meg az eltérést a már el-sajátított elveinktől. Tanakodunk, csodálkozunk, félünk, merünk, rájövünk!

A szép, okos véletlenek kísérnek minket, mint lélek a testet: útmutatók. Amde hogy ezt észre-vegyük, az már a mi dolgunk. Az nincs leírva a kötelező könyvekben, amelyekből annyi van, mint ember a földön. Mert mindenkinek saját ábécéje van. És ezek nem kinyomatott ígék - hanem jelek!

A magyarság nyomdájában halomra hánódznak a jelek mondatai. Csökkenének az olvasók? Jómagam sokáig azt hittem, hogy a szétszórttságban élő magyar szülő azért nevei magyarrá gyermekeit, hogy hasznát vehessen belőlük az *ottmaradt haza*... Később észrevettem, hogy nem, hanem azért, hogy újabb s újabb magyar hazák keletkezzenek mindenfelé a világon. Előrelátás?

De a jelek! Csillognak, beszélnek, s sok

süket fül mellett harsogják a szavakat! Ki hallja? Hol hallja? Mi kell történjen és hol, hogy következetesen a jelek mindnyájunk számára érthetők legyenek?

Akkor, a zajos, várakozó hónap alatt jeleket követtem. El-elgondolkoztam a továbbra példaképes tüneteken: az otthoni magyarság viharos tengerén, a felkiáltó csendeken, az alakuló októberi fáklásmenten, Argentína legtiszteltebb elhunyt elnökén, de az összes várakozó emberen is. Összefontam a látszólag széteső fogalmakat egyetlen kis meleg szőnyegbe, amelyre elhelyezkedve, mint kutya a házörzés küszöbén, nyugodtan elmélkedhetek.

Így hát ülök a kis szőnyegemen árva-egyedül, és hullnak körülöttem helykönnyen az őszi falevelek. Egyesek ropognak, és kis zajocskával érintik meg a földet, amelyen majd végképp meghalnak. Szárazak - és tökéletesek. Mint minden eltelt pillanat. Mint üres állomás az átrobogó vonat után. Az a vonat, amelyre fel kellett volna szállni... mint az a vonat, amelyet egyértelműen hagyni kellett volna elmenni. Az egész életünk egy nagy várakozás az őszi állomásokon. Felszállunk, vagy nem? És ha elpasszoljuk a helyes vonatot? Hiszen az utána következő már más teherrel robot be mellénk. Akkor ismét dönténünk kell. És telnek a pillanatok. És fegyelemmel sorakoznak a jeleink is.

Az október 23-i „fáklásment a békéért, a magyarságért és a szétszórt magyar fiatalság összejátszásáért” szervezése izgalmas hangulatában kaptam a napokban egy telefonhívást. Arról értesítenek, hogy végre visszakapja a közösségünk Plátanosról a Csiksomlyói Szűzmária szobrot, amelynek végleges, meglátogatható elhelyezést biztosítanának. Azonnal, és Pünkösöd közelségében, a Székelyföldi búcsút, a kegyhely angyali táját láttam magam előtt, (habár nem is Pünkösdkor jártam ott, és már nagyon régen...). Nem! - gondoltam magamban, ez sem véletlen,

Csiksomlyói kápolna

hogy most kell ezt megtudnom, s az sem, hogy azonnal észrevettem: Isten tette elem a gondom megoldását. Szűzmária fogja irányítani menetünket, s vele együtt imádkozhatunk a békéért, s drága újra meg újra szenvedő hazánkért. Ilyen szent keretben vihetjük városunk utcáin át, s a világ szemei előtt mondhatjuk el fohászunkat a hős elesettekért, magyar nemzetünk és örökségünk megmaradásáért! Mert hajsza az élet és a csoda csak egy sóhaj.

Ebből kiindulva újra kezdődhet minden.

Zólyomi Kati

KI KICSODA a Hungária magyar fiataljainak új barátai közt Interjú Győry Katalinnal

Győry Kati a Perito Moreno háttérrel

Egyszer volt, hol nem volt, hogy tavaly, egy szerdai néptáncgyakorlat alatt megismerem egy széles mosolyú, magas magyar lányt.

Vagy két óráig táncoltunk egymás mellett még azelőtt, hogy első ízben beszélgethesünk és - bemutatkozhassunk egymásnak. Jónéhány hónapja van itt Németországból: Győry Kati st. már hozzánk költött! Első pillanattól kezdve bizalom és nyugalom áradt belőle s úgy illeszkedett a munkacsoportjainkhoz, mintha ő maga már mindig itt járt volna köztünk. Azóta látom szombatoként egyenruhában, szerdán s pénteken agyonizzadt edző ruhában, rendezvényeinken közreműködik, segít - egyáltalán: résen áll! És igen megszerettette magát! Druszámmal megbeszéltük, hogy már épp ideje, hogy meséljen magáról a HUFII-nak.

ZÓLYOMI KATI: „Csak” Győry Kati?
GYŐRY KATI: Győry Katalin Erzsébet Éva.

ZK: Hát akkor duplán vagyunk druszá! Én is Katalin Erzsébet vagyok (de hozzá még Ilona)... Mondd Kati, mikor születted, hol?

GYK: Július 8-án, 1985-ben, Münchenben.

ZK: Már szüleid is Németországban születtek?

GYK: Nem, Apukám szegedi, Anyukám budapesti. Apukám egyszer csak megfogta hátizsákját és „elhúzott” Franciaországba, ahol élt egy ideig. Később a müncheni magyar körökben találkozott Anyukámmal, közös barátokon keresztül ismerkedtek meg. És hát így születtem meg én is, testvéreim is...

ZK: Több testvéred van?

GYK: Van egy idősebb fiútestvérem, Andris, ő is cserkészvezető, 27 éves, s ugyancsak Münchenben született Isti is, ő pedig 22.

ZK: Hogy döntötted el Argentínába való utazásodat?

GYK: Budapesten voltam egy ideig. Igazából nem Németországban akartam tanulni, de aztán mégis úgy adódott, és már két évet lejártam az egyetemen. Majd elkezdtem a filozófiakurzust Münchenben (LMU), ahol már meg volt szabva előre, hogy a 3. évet minden egyetemista valahol külföldön kell végezze. Ezért választottam ezt a képzést, mert többek közt mindig nyelveket akartam tanulni. Angolul tudok, és sem Angliába, sem Észak-Amerikába nem mennék, s mindenféleképpen messze és spanyolt szándékoztam tanulni. Voltam Braziliában, egy cserkész táborban, és nagyon megtetszett a dél-amerikai mentalitás, az életstílus, s így választottam Argentínát. Már mondták, hogy Buenos Aires szép, európai hangulatú város, és úgy gondoltam: nagyon fog tetszeni.

ZK: Milyen magyar vonatkozású foglalkozást hagytál ott ideiglenesen Münchenben?

GYK: Hat éves korom óta cserkészkedem, egy vegyes csapatban a híres Oberführinger Strasse 40. alatti magyar misszióban, amelynek egy része a cserkészeké, a 67. a lányoké és a 76. a fiúké. A lányok parancsnoka vagyok már egy éve. Segédtsízt vagyok; már hívtak a cserkésztsíztire, de az egyetem kezdete miatt nem mehettam át Fillmoreba. Előreláthatólag most az év közepén fogok a tisztképző táborba menni. Már bejelentkeztem.

ZK: Itt hol jársz be egyetemre?

GYK: Az Universidad Católica Argentína (UCA), bár jó drága, de miután írtam az állami UBA-ba, hiába vártam a választ hónapokig, és igazán úgy akartam ide megérkezni, hogy már minden el legyen intézve. Arra gondoltam, hogy még nem tudok spanyolul, és nem szerveztlenséget akartam magamnak. Ezért döntöttem, hogy privát egyetemre iratkozom be. Onnan azonnal jött a válasz, tájékoztattak, volt „bevezető hét” is...

ZK: Milyen végzettséggel fejezed majd be?

GYK: Úgy hívják, hogy „Licenciatura en Filosofía”

ZK: Hát aztán megérkeztél hozzánk... Ki volt az első magyar, akivel találkoztál?

GYK: Jaj de jó, hogy ezt kérdezed! Megragadom a szuper-alkalmat, hogy megköszönjem a Zaha családnak mindazt, amit tettek értem! Már Ezeizán várt Alexandra, hazavitt magához, hogy ott lakjak náluk ameddig szükségem van rá, meghívtak mindenhova, egyszerrel egy családba csöppentem be, ahol mindnyájan törődnek velem, kedvesek, tehát megérkezni és mindjárt jó kezekben lenni!

ZK: Mondd, te már tudtál közösségünk munkájáról?

GYK: Igen, még az elején írt nekem Haynal Edith, hogy milyen jó, hogy jövök, hogy a csapatban három saját korombeli segédtsízt dolgozik, szóval már előre tudtam, hogy esetleges cserkészmunka is akad számomra. Jó érzéssel jöttem már, hogy nem leszek „elveszve egyedül”...

ZK: Voltak azért meglepetések, amikor közeink kerültél?

GYK: Egészen más itt minden, mint Münchenben. Ott nyíltabb; már az, hogy ti „kolóniának” nevezitek magatokat... Érted - itt annyira össze van nőve minden, mindenki mindenkinek a valakije, vagy benne vannak nyakig vagy egyáltalán nem. Összejátszást látok. Ha benne vagy, számíthatsz mindenkire. Mindenkiről mindenki tud mindent, ami lehet pozitív, de negatív is.

ZK: Hát igen kevesen vagyunk...

GYK: Ez egy olyan kétoldali dolog.

ZK: Mikor mentél először a Hungáriánkba?

GYK: Amikor Tamás megmutatta az Ifjúsági szobát az 1. emeleten, s azonnal kikapasztaltam a pool asztalt!

ZK: Most így hirtelen eszembe jut, hogy egyszer Alexandráékhoz telefonáltam és mondta vidáman, hogy egy kedves magyar lány lakik náluk, és tőlem is kérte, hogy majd foglalkozzak veled. Figyelmeztetett, hogy olyan vagy, mint mi magunk! Az első kontaktusod az itteni fiatalsággal hol történt?

GYK: A KÖRS által szervezett vezetői gyűlésen. Ott észrevettem, mennyire ismeritek egymást. De nagyon kedvesen fogadtak be engem.

ZK: Aadtak-e neked konkrét feladatot a csapatban?

GYK: Mondjuk, hogy igen, de úgy általában: besegíteni a foglalkozásokba, a táborban elvállalni naposítszégeket, meg így. Szóval lazábban, mint otthon, ahol a csapatvezetés igen sok munkával jár. Andris bátyám a fiúparancsnok. De csak mi ketten szervezünk. Ott nincs olyan, mint itt nektek a KÖRS.

ZK: Most jövök rá, te már ott ismerted a Zaháék rokonait, ugye? Koppányt és Bontodot például, meg Kingát...

GYK: Igen, persze, ők ott az őrsvezetők a csapatnál. Kiscserkész koruk óta ismerem őket. Hát így kerültem összekötésbe Alexandrával.

ZK: És a néptáncal mióta ismerkedsz?

GYK: Nem is olyan régen, úgy két éve, a müncheni regös együttesben. Nagyon jó csapat, ők is 50 éve működnek, mint ti. Most egy új fiatal tanár van, nagyon jól vezet, azért is járok be újra.

ZK: Akkor nem is lehetett olyan nehéz itt minálunk is bejárni...

GYK: Na de azért itt más tempóban megy a dolog! A legtöbb táncanyagot nem ismerem meg, és én még ilyen színvonalban nem táncoltam otthon.

ZK: Én úgy veszem észre, hogy remekül követsz azért minket...

GYK: Igen, nagyon élvezem a próbákat!

ZK: Hogy képzeled el az elkövetkező éveket? Hogy fogsz visszailleszkedni a saját környezetbe? Igazán azt szeretném tudni, mennyivel leszerebb külföldön utazgatva tanulni? Mi történt bensődben, amióta itt vagy?

GYK: Sok-sok minden megváltozott, főleg az utóbbi három hónap alatt, mivelhogy Argentínán belül is utaztam...

ZK: Hol jártál?

GYK: Legelőször északon voltam, régebben. Néhány hetet töltöttem Tucumán,

Salta és Jujujban, de voltam Bolíviában és Peruban is. Ott karácsonyoztam németországi haverokkal a Titicaca tónál. Gyönyörű volt! Egyszerűen még képtelen voltam leírni mindazt, amit átéltem! Micsoda napfelkeltek... Három nyelven írtam le élményeimet a blogomban, amióta elindultam otthonról... Fényképek, próza, költeményekkel...

ZK: Azt nem tudtam, hogy írsz is. Most kezdted az utazás alatt, talán így vettél észre tehetséget magadban?

GYK: Nem. Mindig szívesen írtam, régebről, de ez most nem egy szépirodalmi blog akar lenni, hanem inkább egy naplószerűség. Bár eleinte csak a képeket töltöttem fel, aztán pedig „szerencsére” elromlott a gépem és nem maradt más, amire támaszkodnom, mint saját szavaim. Hát akkor leírtam a helyeket és tapasztalataimat is. Majd Chilén keresztül értem le Córdobaba a nyári cserkész táborra, a lányokhoz. Cuzcóból Córdobaig egy hétig utazgattam. Közben Apukám is leutazott meglátogatni engem. Együtt voltunk az iguazúí vízesést megnézni. Elmenetele után buszra ültem, irány dél... egészen Río Gallegos-ig. Onnan Calafatéhoz. Nagyon megleptek az óriási távolságok, a síkság, a Pampa térsége, ami egyúttal olyan megnyugtató hatással volt rám, az itt-ott egy tehén láttával... A Perito Moreno gleccser után átmentem Chilébe, Puerto Nataléba, és Puerto Arenas-ba is. Komppal mentem át a Tüzföldre, majd stoppal tovább; és úgy sikerült, hogy egy helybéli tanyán dolgozó család vett fel és nagyon összeemelegedtünk az út alatt. Elmentem hozzájuk. Se áram, se telefon, a világ igazi végén, egyetlen csappal a konyhában. A ház egy sivár tengerből mellett. Képzeld,

A Beagle-csatorna sivár tája

ott lovagoltam az egyik gyermekükkel, de tényleg úgy, hogy semmi-senki más nem volt ott, mint mi. Három éjszakát töltöttem náluk, irtó kedvesek voltak. A végén elvittek a határig, és ott meghívhattam őket egy étterembe. Fájt is a szívem a búcsúzáskor... Ismét buszra fel, Puerto Arenas-ba vissza. Itt történt a második poén: ugyanis két santiagói sráccal ismerkedtem meg, akik a Navarino szigetre készültek éppen, ami még a Beagle csatornán is túl van, Ushuaiától

Kies természet a Navarino szigeten

még délebbre. Meghívtak és mentem velük. Még a Cabo de Hornosra is mehettem egy csapatszallító hajón. Isteni volt ez is. Sátort vertünk, és két napig halásztunk a nagy semmiség kellős közepén... Más élőlényt nem is láttunk addig. Már eddigre eltelt egy egész hónap - mennem kellett észak felé. Megismertem Barilochét, és ott már jól el voltam a sátrammal a kempingekben... és hát most már megint itt vagyok.

ZK: Ennyi élmény után melyik most a következő terved?

GYK: Az, hogy kezdődik az egyetemmmmm! És nagyon meg kell nyomjam, hiszen az elmúlt fél év alatt nem igen foglalkoztam vele. Egyrészt gyorsabban fog menni, mert sokkal jobban tudok spanyolul, így hát megszerezhetem azokat a bizonyítványokat, amiket kérnek majd tőlem Németországban.

Legalább négy filozófiai tantárgyból kell vizsgáznom a hiányzó fél év alatt.

ZK: Milyen kincseket viszel innen el magaddal?

GYK: Egy dolog, ami nagyon megváltozott, s igazából ez volt a célom: úgy érzem, átvetem azt a beállítottságot, amit kerestem, ami kellett nekem ahhoz, hogy úgy fogjam fel az életet, amilyen: nyugodtabban, lazábban és átgondoltabban. Ez eddig úgy elveszett belőlem a sok év Németországgal... Spon-tánabb lehetek mostantól. Ott „huzamosak” az emberek, merevek. Régebben nehezen tudtam volna elképzelni magamat egy 40 órás buszozás alatt, vagy azt sem, hogy húsz percig várjak egy járműre, mint itt. Nem ezen múlik: ezt viszem el! Ezt a belső nyugalmat kerestem. Megerősödött bennem az önbizalom, az a tudat, hogy biztos sikerülni fog, mert a dolgok, ha kell legyenek: addó-nak! Egy bizonyos típusú merészségről van szó. Optimizmus, pozitív beállítása a lehetőségeknek, a vágyaknak.

ZK: Ezek szerint voltak prioritásaid, és a hozzá illő „ürügyeket” is kigondoltad.

GYK: Hát igen, az egyetem volt az ürügy, és a saját életem színe a prioritás.

ZK: Ismersz Magyarországi cserkészeket?

GYK: Igen, persze.

ZK: Mi a véleményed róluk?

GYK: Még nem táboroztunk együtt, de van olyan, hogy meghívjuk vezetőiket hozzánk...

ZK: Szóval létezik a csapatok közt egy kapcsolat.

GYK: Igen, például akadályversenyekre jöttek, meg különböző programokra...

ZK: Gondolom, ők is mások...

GYK: Igen, talán strukturáltabbak... De más különbség is akad köztünk.

ZK: Mondjad...

GYK: Hát az a tény, hogy Magyarországra csak a cserkészélet vonz, hogy odamenjél...

ZK: Igen...

GYK: Viszont itt nálatok azért, mert ott magyarul beszélhetsz, tanulhatsz, mély barátságokra tehetsz szert... komplettebb.

ZK: Teljesen egyetérték veled. Ez igen meghatározó különbség!

GYK: Eltérő motivációkról van szó.

ZK: Családod támogatott terveidben, célkitűzéseiben?

GYK: Mindig utazós voltam, s Anyukám mellettem áll döntéseimben.

ZK: Hány éves Édesanyád?

GYK: Ötvenhat. Apukám viszont hatvanöt lesz most, és ő nemigen szól hozzá, de nem akadályozza meg, ő is támogat.

ZK: Testvéreiddel gyakran levelezel?

GYK: Andris éppen Thaiföldön van, Isti otthon, de igen, persze, fel-felkeressük egymást...

ZK: A HUFII-riportoknak szokása a kérdés-felelet játék. Mondok szavakat, és te azt válaszolod, ami először jut az eszedbe. Megfelel? Játsszunk?

GYK: Jöhet!

ZK: Erdő -

GYK: Zöld.

ZK: Cserkészélet -

GYK: A legjobb élmény.

ZK: Barátok -

GYK: Kevés de jó.

ZK: Magyarország a világon -

GYK: Erő.

ZK: Magyar fiatalság a világon -

GYK: Fogyóban van.

ZK: Magyar néptánc -

GYK: Óóó, szuper érzés!

ZK: Kedvenc étel -

GYK: Paprikás csirke nokedlivel, savanyú uborkával!

ZK: Egy szín -

GYK: Sárga.

ZK: A nap legszebb pillanata -

GYK: Mindegyik lehet...

ZK: Születési jegyed -

GYK: Rák.

ZK: Legkedvesebb barát -

GYK: Solymosi Kati. Őrsvezetőm volt, vele voltam Braziliában, a legeslegjobb ember, akit ismerek.

ZK: Hogy vette ő ezt az utazásodat?

SZÉP ÉLEVE, CSERKÉSZÉLEVE

A MAGYAROK NAGYASSZONYA L.CS.CS. TELJES MÉRTÉKBEN SIKERES 2009-ES TÁBORÁRÓL:

Mindenegy cserkésztábor kihívás: friss hangulatot teremt, és izgalmas előmunkája mindig más, mint az előzőnek. Az emberek sem ugyanazok. A gyerekek megnőnek, a vezetők tapasztaltabbak, vagy - mint ez esetben - szolgálatuk végén átadják a felelősséget az utánuk következőknek.

És forog a kerék tovább. Lehetőleg a legjobban, pörgően, dolgozva-játszva fejlődik a cserkészélet és vele együtt gyermekeinké is! Minden személyes szimpátián kívül, ez a leánytábor érdekes fiatal szakaszt indított be, ui. új vezetői gárda vezette le, amelynek a kedves feje egy lelkes és meggyőződött segédtiszt Lajtaváry Zsú személyében. Ő küldte be írását, s minden szavából sugárként ömlik felénk az a tudat, hogy e vadonatúj folyamat a legszebb útra vezet a tíz törvényre alapozott, szép élet barnaszoknyás szereplőit. A gárdát mély barátság fűzi össze, amely mellé a cserkészszeme az ajándék!

Zólyomi Kati cst.

- Az idén eldöntöttük a nagycserkész-leányvezetőkkel, hogy Magyarországra kellene menjünk táborozni. Például a Balatonra (*Yacanto, Córdoba*). Így hát összegyűjtöttünk minden adatot és térképet a Balatonról, és elkezdtük megtervezni az utat. Úgy gondoltuk ki, hogy 13 nap alatt körbejárjuk a tavat.

8-án este indultunk nagy izgalommal, busszal Budapestről (*a cserkészházból*). Mindenki tudta, hogy sok meglepetés és kaland vár ránk. Nem is tévedtünk. Gyönyörű erdős helyeken jártunk, és jeges vizekben fürödtünk. Voltunk Balatonalmádin, Balatonfüreden. Tihanyon megismertük az Apátsgót és hallottuk az echót is. Készthelyen megkérték, hogy a Festetics kastélyban készítsünk egy díszvacsorát. Fontos vendégeket (*a cserkészfűkát*) fogadtunk ott nagyon finom és előkelő vacsorával. Aztán következett Hévíz, ahol gyönyörű arcunkat és

paraszai. Mindannyian (*kicsik, nagyok, fiúk, lányok*) zártuk le a táborot.

En személyesen nagyon élveztem a szervezést és magát a táborot is. Ez volt az első táborunk mint vezető, ezért nagy volt az izgalom. Persze volt pár hiba, pár dologra nem figyeltünk, néhány dolog kimaradt, de egy az biztos: sokat és sok szeretettel készültünk rá. Akartuk, hogy a lányok igazán jól érezzék magukat.

Egy kis mátéző pihenő a vezetőknél...
b.-j.: Szeley Cynthi, Jeffrey Söfi,
Lajtaváry Zsú, Mihályfy Juli

Nagyon szép hangulat alakult ki, sok beszélgetés, sok új barátság kötődött.

Nagyon köszönöm a tagoknak a nagy türelmet és a vidámságot. A vezetőknek pedig nagyon meg szeretném köszönni az együttműködésüket és a sok erőfeszítést, amit ebbe a táborba fektettek. Nagyon jó és élvezetes volt veletek összedolgozni! Különösen meg szeretném köszönni a kitűnő szakácsnőnek, Mitchell Caronak, aki egyedül kellett főzzen ilyen sok éhes lányra, programokat is levezetett nekik, és ráadásul postás is volt. Meg Haller Inesnek is (*KÖRS*), akitől két nappal a tábor előtt kértünk segítséget és gondolkodás nélkül rögtön jókedvvel vállalta a felelősséget. Végül is, a szülők is köszönetet érdemelnek, mert bíznak bennünk és támogatnak. Mindent nagyon köszönünk!

Lajtaváry Zsú st.

A tábor résztvevői:

Táborparancsnok: Lajtaváry Zsú st.

Vezetők: Mihályfy Juli st., Jeffrey Sofi st., Papp Titi st., Győri Kati st., Szeley Cynthi st.

Szakács: Mitchell Caro, Haller Ines st.

Tündérrózsa órs: Mihályfy Kinga óv., García Conde Sofi, Arcagni Inés, Makkos Viki, Lomniczy Miki.

Vizitők órs: Lomniczy Meli és Jeffrey Viki (órsvezetők),

Kozempel Oli, Kozempel Eszter, Arcagni Anikó, Szentiványi Vali, Zombory Michu, Zaha Paula, Jeffrey Tere.

Vidámság árad a vezetők arcaiból...

Gál Éva Emese (*):

„Adj, Uram a léleknek fényvilágot, a sötétségből tiszta kiutat, amelyben megismerülnek a gyászok, és irányra talál a gondolat.

Hát azt add Uram, amit már nem adhat, más világban más embert, más jelent, s olyan lelket a fénylő virradatnak, ami sokszorozza a végtelent.”

(*), „Ima az emberért”, részlet. – Kolozsvárott grafika-szakot végzett, emellett főként költéssel és újságrírással foglalkozik. Legutóbbi kötetével elnyerte a Magyar Írószövetség tagságát.

CSERKÉSZÉLET A VILÁGON MINDENFELE

Oltár a vadonban

– A Sydney-i cserkészek nyári tábora (2008.12.27-2009.1.3): az 1848-as Szabadságharc volt a kerettörténet, a Páfrány Völgyben 90 percre Sydneytől, a Colo folyó mellett. 35 cserkész vett részt, összesen 6 órs táborozott. A tábor alatt pontozták is az

órsóket: magyar beszéd, őrsi szellem, pontosság, összetartás és sátorszemle. (Gerecs Anna cst. számolt be).

A táborfüzet a legkisebbek is élvezik...

- **Európai Kerület Vezetői és Roverkonferenciája:** Gyönyörű helyen, egy 800 m magas dombvonulat szélén, óriási havazásban, de kényelmes, nagy házban folyt le március elején Diepoldsburgban (Németország). (Jablónkay Péter, ker. pk. számolt be).

Európai vezetők b.-j.: Klement Nándor (Frankfurt, KMCSSZ Regös vezetőtiszte), Szemerédi Tibor Puma (Bécs, ausztriai körzeti pk., a Kárpát-medencei kapcsolatok vezetőtiszte), Szabó László (Zürich, volt svájci körzeti pk.), Schenk Anyalka Gigi (Innsbruck, csapat pk.) és Jablónkay Peter (Stuttgart, európai kerületi pk.)

- **Cleveland: Nagy cserkészszünet** február 22, Lord Robert Baden-Powell, a cserkészlet alapítója és a világ első főcserkésze születésnapja. Felesége, Lady Olave Baden-Powell, a világ leánycserkész-szövetség alapítója is ezen a napon született, 120 évvel ezelőtt. 1928-ban Magyarországon, Parádon, ekkor alakult meg a Cserkészleány Világszövetség. 4 évre rá tartották Lengyelországban a 7. leánycserkész konferenciát. Itt merült fel először a „Emlékezés Napja” gondolat: egy dán vezető javasolta, hogy **legyen az évnék egy napja, amikor minden cserkészleány szeretettel és barátsággal gondol egymásra.** Mert még ha személyesen nem találkozhatnak is egymással, de gondolatban igen. (Horváth Mihály cscst., Cleveland Körzet Parancsnok számolt be).

- **A Nyugati Magyar VILÁG Összegyűlt Cserkészvezetői Közgyűlése:** Március 28-án zajlott le a teljes tisztújító közgyűlés a Bodnár Gábor Cserkészházban (Garfield, NJ, USA), a szokásos kétnapos Intézőbizottsági gyűléssel együtt, a kerületek és körzetek vezetői gárdájával. Minden kerület képviselve volt: Ausztrália, Argentína, Brazília, Venezuela, Nyugat-Európa, Kanada és az Egyesült Államok. Ugyanakkor megemlékeztek Sik Sándor születésének 120. évfordulójáról: a piarista pap-költő a magyar

Tóth Romer Eszter (Brazília) és Lomniczy Mátyás (Argentína) a közgyűlésen

cserkész pedagógiájának megalkotója, a Fillmore-i cserkészpark névadója. A közgyűlést levélben üdvözölte a São Paulo-i Chászár Ede, a KMCSSZ legidősebb tiszteletbeli elnöke. Az elnökség és a tisztviselők beszámoltak a szövetség helyzetéről, a célkitűzések haladásáról, nevelési eredményekről és a jövő kihívásairól.

- **Cserkésztszti értekezlet Kaliforniában:** 15 résztvevővel. A kerületet Bedy Balázs kerületi pk., a központot Dömötör Gábor, KMCSSZ alelnök, IB elnök képviselte. (Tóth Attila cscst. körzeti pk. számolt be).

Cserkésztszti értekezlet Kaliforniában

- **Clevelandi Vezetőképző Hétvége – Nézzünk a Jövőbe:** Idén is találkoztak az amerikai leánycserkészek Richfield, Ohio melletti Camp Hilaka parkjában a clevelandi, chicagói és más közép-amerikai cserkészszakosztok továbbképzésre és eszmecserére: ma már legtöbbször 3., 4.-generációs amerikai magyarok. Összesen 35 14-30 év közötti vezető vett részt.

- **Tábortűzi délután Hamiltonban (Kanada):** A hamiltoni cserkészek idén 2009. március 1-jén ünnepelték fennállásuk 50. évfordulóját. Minden tétlőn hagyományos ez az esemény. Nemcsak a Fodor Józsi bá irányítása alatt készülő finom gulyásleves miatt, hanem a furfangos tábortűzi számok „kiagyalása” miatt is. Az órsök között kialakult egészséges versengés ösztönzi őket - kinek mókásabb, ötletesebb a száma, amit a közönség reagálásán (nevetés, morajlás, különböző hangeffektusok, stb.) mérhetnek majd le. El még a cserkészet Hamiltonban! A nehezítő körülmények leküzdésével még inkább erősödik és mélyül bennük az érzés, hogy folytatják, mert folytatni kell! A magyar nyelv, a hazafias érzés és gyönyörű, értékes hagyományaink őrzése feladatuk életük végéig. (Nagy-Erdős Mária volt kis-cserkész rajvezető számolt be).

50 éves a hamiltoni cserkészet!

- **Kodály Kalandok, azaz Cserkészek Népi Hétvége:** Hány kilométert vagy hajlandó utazni a tél kellős közepén, hogy népdal-tudásodat átadjad másnak? 50? 500? 1000? Az idén nemcsak Bostonból és Washingtonból utaztak cserkészek, szülők, tanárok New Brunswickra, előadó tanár vendégük, Fehér Anikó, Budapestről érkezett, 6000 kilométert tett meg, hogy népdal tudományával gazdagítsa a résztvevőket. Január első hétvégén a New Brunswick-i cserkészházban gyülekezett a körzet apraja-nagyja. A kis-cserkészek, az 5-6 éves apróságok, tágranyított szemekkel, izgatottan léptek be, kíváncsian, hogy mi vár rájuk?

(Köszönet KMCSSZ Sajtószolgálatától)
Részletesebb beszámoló: www.kmcssz.org

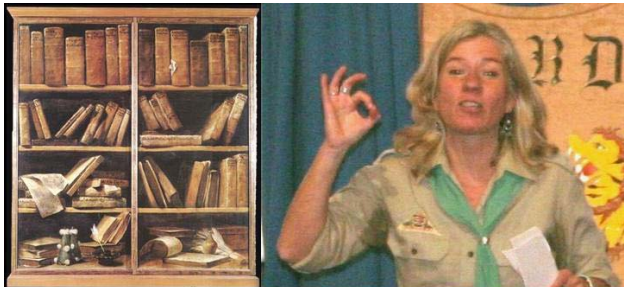
A csodálatos fürdőhely

bőrünket szépítettük a spa-ban és a termálvizekben. Balatonlellén pedig nehéz feladat várt a lányokra. Nehéz akadályon kellett túlmenjenek. Erős vihar kapta el őket a hegy tetején (*Champaquí*). De stramm és bátor lányaink mindennel dacolva nagy erőfeszítéssel célhoz értek. A sok izgalom után tovább mentünk utunkon. Következő állomás: Balatonföldvár. Képzelték, Siófokon tehetséges tagjaink a siófoki zenefesztiválon vettek részt, sőt szép hangjuknak köszönhetően díjat is nyertek. Így teltek a napok és már véget is ért az út egy óriási közös táborfüzettel, aminek még reggel is izzottak a

Gál Éva Emese

Zsuzsi íróasztaláról...

Lajtaváryné Benedek Zsuzsi cst. rovata

GYÖNGYSZEMEK

Februári cikkemben a szép magyar szavakról írtam. Elgondolkoztatok azon, hogy milyen magyar szavak tetszenek nektek a legjobban?

A napokban arra gondoltam, hogy tulajdonképpen a magyar nyelvben vannak olyan gyönyörű összetett szavak, amelyek szinte hihetetlen szépséggel fejezik ki a mondanivalót, olyan szépen, mint semmilyen más nyelven. És nem hiszem, hogy elfogult lennék.

Mire gondoltok? Hát felsorolok néhány példát, talán nektek is eszetekbe jut egypár:

Testvér: Ennél mélyebben és egyszerűbben hogyan lehetne megnevezni azt, akiben ugyanaz a vér folyik, mint benned, aki ugyanattól a szülőktől származik?

Útlevel: Egy levél, amely útra indít, amely megengedi, hogy az utat elkezdjed, amely jogosít erre. Ez igazából egy okmány, de mennyivel szebb így a kifejezés, hogy levél, útlevel.

Ruhatár, pénztár, könyvtár, szótár, raktár: Nem remek ez a szócsoport? Tárolni azt jelenti, hogy nagy mennyiségben elrakni valamit. Hát akkor egyértelmű, hogy a pénztár az valami, amiben sok pénz van. A szótár egyértelmű, hogy valami, amiben sok szó van, és így tovább. És a legérdekesebb a raktár, egyértelmű, hogy valamilyen helység, amibe sok mindent rakunk. A magyar nyelv olyan, hogy következtetni lehet a szavak értelmét.

Sótartó, cukortartó, fényképtartó, hamutartó, kottatartó, kulcstartó, csomagtartó, melltartó: Az ember megtanítja diákjának, mit jelent a tartani ige. A szótár szerint nem engedi leesni, nem engedi megmozdulni. Hát akkor a tartó az a szerkezet, ami segít abban, hogy ne essen le, hogy ne mozduljon valami... Hát nem remekül írja körül a különböző szerkezeteket?

Élettárs: Ez nem feleség, nem férj, ezt a szót mindig olyan lenézően hallottam kiejteni értelme miatt. De mennyivel szebb maga a szó, mint férj vagy feleség. Élettárs! Hiszen amikor házassodunk, pontosan ezt keressük párunkban! Egy társat, akivel az életünket leéljük, jóban, rosszban, hiszen a házasság is erről szól. Szerintem a férjem egyben élettársam is, aki vállalta a felelősséget Isten előtt és a törvény előtt. *(A feleség-fogalom viszont nem kevésbé gyönyörűen kifejező, mivel felesben megoszt mindent férjével, élettársával! Szerk.)*

Sokszor használunk idegen nyelvből átvett szavakat. Például azt mondjuk, hogy optimista vagy pesszimista - hamarabb beugrik ez a szó, mint az igazi, velős, zamatatos magyar szó. Tudod-e, hogyan mondják ezeket magyarul?

Derülátó: inkább a derűs, szép kék eget, a jót látja.

Borúlátó: inkább a rossz, borús időt látja.

Hajnalhasadás: Itt is egy igével találkozunk: hasad. Valami kettéválik, megváltozik, átváltozik. Amikor hajnalodik, amikor a napkelte közeledtével fény kezd derengeni, az egy változás, egy hasadás, ahol behatol a hajnal. Az ember szinte látja maga előtt a képet.

Mennydörgés: Ismét fontos szerepe van egy igének. Dörög, tompán dübörgő hangot ad. Eső esetén az ég szokott így hangzani, ez a mennydörgés.

Főutca, főváros, főbejárat, főnyeremény, hétfő: Itt egy egyszótagú, kis szónak mekkora fontossága van: fő, a legfontosabb személy vagy dolog. Így minden szó érthető.

Hangverseny: Más nyelveken koncertre, előadásra megyünk. Magyarul versenyre, egy olyan versenyre, ahol a hangok versenyeznek, egy zeneműveket bemutató, nyilvános műsorra.

Talpraesett: Itt sem nehéz leszűrni, hogy mit jelent. Aki nem hátraesik, aki nem töri össze magát, hanem a talpára esik, az csakis olyan valaki lehet, aki nehéz helyzetben gyors és jó megoldást talál.

Vadidegen: Az idegen olyan valaki, akit nem ismerünk, aki nem a körünkben van, de aki vadidegen, az aztán igazán ismeretlen. A szó annyira jól körülírja a helyzetet, hogy még el is tudjuk képzelni...

Torkaszakadtából: Valaki hangosan kiabál. Ezt értjük, de ha azt mondják nekünk, hogy torkaszakadtából kiabál, hát értjük, sőt, látjuk is, ahogyan szakad a torka az

„MAGYAR” ÉLETÜNK SZÍNEI

A Piac - mint élmény

Átköltöztünk egy új lakásba (ahol majd a baba is elfér) és szerencsére néhány utcára található a Fehérvári piac.

Mikor erre jártam mint ZIK ösztöndíjas, még részben szabadtéri piac volt. Most egy nagy, tiszta, kulturált csarnokká nőtte ki magát.

Átvettünk egy jó magyar szokást: szombat reggel José felkapja a hátizsákját, én meg kosaramat, és irány a piac. Az áru frissebb és jóval olcsóbb, mint a szupermarketekben.

A hangulata is teljesen más.

Több részlege van. A földszinten vannak a virágárusok, növényeket, cserepeket, földet lehet tőlük kapni. Nyolc évvel ezelőtt, mikor José legelőször erre járt vásárolni, még külön voltak, a szabadtéren. Azt is mesélte, hogy az őstermelők, akik most az 1. emeleten vannak, akkor szinte csak saját termésüket árulták. Ma, sajnos keverve látunk olyan standokat, ahol a sima nagykereskedő árut adják, az őstermelők mellett.

De vannak saját termésüket is eladó nénikék. A kedvencem egy palóc néni, aki érdekes hajtogatásokkal köti fel a kendőjét a fejére, ahogy náluk szokták. Múlt szombaton rájöttünk, hogy újságpapírral merevíti azt ki. Na meg persze rakott szoknya, és az alszoknya.

Budapesti tudósítók:
Espinosa Dr. Benkő Teri cst. és
Espinosa José Vicente st.

Ugyanezen a szinten vehetünk húst, csirkét, pulykát, tojást, savanyúságokat. Szintén itt kapható igazi tej (amit persze fel kell forralni mielőtt használjuk) és

adalékmentes joghurt, túró, tejföl és sajtkrém.

A szuterénben árusítanak a sima zöldséges-gyümölcsösök. Itt az áru a globális világnak felel meg: argentin körték, spanyol eper, venezuelai lime, brazil mangó, és persze magyar tanyai hiteles pecsétellátott tojás, stb.

Miután mindent megvettünk, amit szem-száj kívánt, felmegyünk a 2. emeletre, ahol szó szerint „piaci áron”, lehet ebédelni. Van rántott hekk, magyaros pizza (kolbásszal és ketchuppal!) frissen sült lángos és a világszerte közkedvelt kínai büfé is.

Ilyenkor mindig jó magyarosat kérünk, hogy komplett legyen az élmény! Frissen sülték, főzelékek, gulyások, levesek... hummm... már megint éhes lettem!

Most, hogy ezeket a sorokat írom, péntek este van és a holnapi piacozással álmodozom... Szeretettel

Teri

... KI KICSODA

...Folyt. a II. oldalról

GYK: Támogatta, tőle kaptam az argentin útikönyvemet is...

ZK: Tiszti tábor...

GYK: Megyek ha igaz, ahogy mondtam. Talán mennének Lajtaváry Zsú, Papp Titi, Mihályfy Juli, egész jó lenne együtt. Tavaly sokan mentek Európából, négyen csak Münchenből!

ZK: Hagyjál üzenetet az itteni új barátainak.

GYK: O, de nehéz! *(elkomolyodik)*. Azt, hogy jó fejek vagytok ti itt, a világ végén! Hogy meglepően sok közös nevezőt találtam veletek...

ZK: Én is azt mondhatom, hogy nagyon örülünk annak, hogy megismerhettünk téged, Kati! Remélem még sok mindent csinálhatunk együtt, míg itt vagy!

GYK: És én is szeretnék majd valamennyiteket vendégül látni Münchenben!

ZK: Van fogalmad, mennyibe kerül egy árva repülőjegy Európába? *(nevetünk)*.

Megszeretted a matét?

GYK: Igen! Nagyon rászoktam már! Hihetetlen az, hogy La Quiacatól Ushuaia-ig mindenki ugyanúgy szívja az issza! És előzetes bemutatkozást elkerülve, jön a kérdés: „¿Tomamos un mate?” és akkor minden a helyén...

Györy Kati, a matézó „bennszülött”...

Vasárnap délután történt ez a kis beszélgetés, a VEKI után, és mikor már az interjúm kívül tovább élveztük egymás társaságát, távol, az ég messzesége olyan kék volt, olyan derűs és friss, hogy majdnem látni lehetett Európát, a Kárpátokat. És még úgy képzeletben fel is tehetük volna Istennek a nagy kérdést: mi lesz a szétszórt magyarokból? Ekkor egy jelképes madársereg repülte át azt az eget, az Ókontinens felé...

erőfeszítéstől, hogy minél hangosabb legyen. Mennyivel színesebb azt mondani, hogy torkaszakadtából kiabál, mint azt, hogy nagyon kiabál.

Folytathatnám... de kikapnék, hogy túl hosszan írtam. Hát nem szép a magyar nyelv? Maradt bármi kételyed, hogy egy gazdag, zamatatos nyelvről van szó?

Ami az íróasztalon maradt

Illyés Gyula: „Rosszul mondtam, hogy a nyelvújítás korában élünk. Nyelvet éppúgy nem lehet újítani, akár a fát. Csak nyesni lehet, fattyazni, mívelni”

HUNGARIA
ASOCIACION HUNGARA EN LA ARGENTINA

HUNGÁRIA
MAGYAR EGYESÜLET
Pje. Juncal 4250
(1636) Olivos
4799-8437 4711-0144

ELNÖK: ZÖLDI MÁRTON mzoldi@dls-argentina.com.ar
Vezetőségi gyűlések a hó 1., 3. és 5. szerdáján.
Választmány: Páros hónapok 3. szerdáján.
Titkárság: Rugonyi Attila
hungariabuenosaires@gmail.com

Szerda, csütörtök, péntek 19.30 - 21.30 / szombat 15 - 18 óra
Étterem: Hétköznap (hétfő kivételével) 18-tól éjfélig.
Hétfőn ebéd és vacsora. Asztafoglalás Sr. Omar

SZEMELVÉNYEK A HKK KÖNYVTÁR KATALÓGUSÁBÓL
(összeállítja Kádárné Bonta Anikó)
Club Hungaria - Pje. Juncal 4250, 1.em., Olivos - 4799-8437 **Nyitva péntekenként 19 - 21 óráig**

273 Tormay Cecile: Az ősi küldött I.: A fehér barát
482 Tormay Cecile: Az ősi küldött II.: Tulsó parton
645 Kosztolányi Dezső: Aranyársarkány
706 Tormay Cecile: Az ősi küldött III.: Csallóközi hatyú
714 Herczeg Ferenc: Az aranyhegedű
971 Mindszenty József: Napi jegyzetek (1956-71) Bp. amerikai követség
978 Mindszenty József: Emlékirataim
988 Mindszenty József a népbíró előtt (1949) - A Mindszenty Bűnügy okmányai (jegyzőkönyvek)
1075 Baktay Ervin: Kőrösi Csoma Sándor
1920 Mindszenty József: Hirdetem az ígét (válogatott szentbeszéd)

3218 Michelangelo: Versei
3313 Illyés Gyula: Hunok Párizsban
3550 Kästner, Erich: Fabian
3930 Szőregi Béla: Egy orosz hadifogoly naplója (1944-47)
4503 Mátray Lajos: Egyedül Sztálin ellen
4548 Wass Albert: A költő és a macska
5131 Maugham, Somerset: A színes fátyol
5156 Szekeres Szabolcs: Gyermekek I. (1996-2003)
5181 Magyar írók humoros írásai
5196 Vaszary Gábor: Kislány a láthatáron
5260 Steel, Danielle: A szellem

En castellano:
S - 006 Mindszenty, Cardenal: Memorias
S - 185 Bobula, Ida: Herencia de Sumeria
S - 271 Márai, Sándor: Diarios 1984-1989

Videokazetták:
VK 247 - Szerelmes film (Szabó István filmje, spanyol felírással)
VK 319 - Mészáros Márta: Napló gyermekeimnek (ff) - Napló szerelmeimnek (sz)
VK 347 - A gyertyák csonkig égnek (Márai Sándor, TV-verzió)
VK 349 - Teleki Sámuel nyomában Kelet-Afrikában